

Cherm

**Sonety
Platónské
jeskyňky
& jiné básně**

Zbyněk Benýšek

**Sonety
Platónské
jeskyňky
& jiné básně**

Cherm

Praha 2009

Vychází s podporou Ministerstva kultury České republiky

© Zbyněk Benýšek, 2009

© Cherm, 2009

ISBN 978-80-86370-38-5

Rozhraní

Tam někde teď právě žijí
vůněmi večerí a špínou talířů:
„Uměls mě pomilovat?“ řve na něj věčně,
bloudí, hledá dávné duše malířů.

Nachází uvnitř pelíšek zjemnělý,
v něm tají svou živou minulost –
jak bývalo dřív, jak byla vílou podzemí...
– proto z ní teď srší živočišná zlost.

Mívali jsme tenkrát *křišťálové* oči,
blb byl blbem a podzemí nad zemí.
Čočka času už vše cloní – rekvizita výrů...

Co vidí víla podzemí zde na Zemi?
Na dně potoka místo perliček – kost.
Ach, kde je ten zlatý čas smírů?

Měchenice – Praha

Teskná zrzavá dáma prošla
kolem sedmého pražce.
Pražský vlak s důchodcem mašinfírou
projel stínem. Dáma došla

na druhou kolej a nastoupila do vlaku.
Dvě holé lebky v maskáčích zíraly
na tašku z igelitu. V lebkách
se jim rodil sen o planetárním vraku...

Zrzavá dáma očima hladila
jejich okované boty. Na zahradě jí
v úlu žijí evropské včely.

Jeden z těch okovanců vstal a řekl –
– vlak projížděl malebnou Zbraslaví –
„Tebe krávo ubijem pouze svými čely!“

Alžběta v kloboučku

Vchází z perleti, ze slunce do stínu,
u théky objedná dvě deci frankovky.
V koutku se pak tomu rudému vínu
dlouhé minuty dívá na jemné krovky.

Ach tak ji potkat v čase Beatles a hippies,
žádal bych bez řečí o její ruku.
Teď však zkoumám péra na kloboučku
a její rozčíslo, kaštanovou paruku.

V rádiu vyprávějí kritici o básních.
Péra se chvějí jak mořské chaluhy,
Alžběta se kolem všemu chechtá...

Oči ve frankovce, na dně samé dluhy –
– proto zná tajemství čísel v lotynce –
Je září, těší se na sních, víno jí duši lechtá.

Sonet o ní

Ona má boží stopu na bradě,
očima téká jako by smutkem trpěla.
U svých dětí bloumá, uvažuje o zradě –
– chtěla snad tento život? Ale je skvělá,

uprostřed hospody do pusy dá si
zelenou olivu a zapije vínem...
Je tak moudrá, že i s mou duší hrá si.
Riskuju možnost, že se spolu minem.

Na bradě škvírka ví své, proto
zkouším ji strašit pozdním synem.
A ona mlčí, znajíc vrata hrůz.

Zkouším se děsit zjevením krásy –
– u krutích prsíček jemně si kynem.
K tomu nám píská houf falešných múz.

Mladá studentka herectví obdivuje Reynka

Zněla mi uprostřed vln, jak její guru
Reynek v Grenoblu, půjčuje loďku
své švýcarské milé. I on choť něžně
odháněl, jak muž noční můru...

Ztemnělé svědectví – sám se tím bavil:
tmavením dávných elementárních tváří.
Ten co mělní, hřímá z kúru. Pln pravd
tváří se muž, co donucen lež vyl...

A ona čte básně v beckettovském divadle,
absurdní tyjátr šašků, andělů, kurtizán, víl.
Rukou kývá poklesle, ochable a zvadle.

Kdo jí dodá sil – Shakespeare či Villon?
Přískokem jsem u ní a líbám jí ruku,
já, smutný klaun, Rimbaudův pión...

Sonet Ovidiovi

Tvé rady platí, když na nemoc umírám
a místo pole obdělávám vinice –
Myrrha se chystá uštknout mě do nohy,
pché..., řežu si nohu a na nůž zírám.

Nutná je nutnost, nutnější zpráva
(uřežu lýtko – a budu zdrav...)
spěchal jsi Naso, srdce tě bolelo
asi tak jako Ravela Bolero.

Nejsem Aigisthos, ale ani válečník,
abych v Kosovu na ni zapomínal.
Popíjím rulandské a hraju kulečnick

s Gellnerem v hostincích, já anarchista.
Kdesi mezi skinheady a pankáči
hledám mýtus Ježíše Krista.

Křik klauna rybáře tragéda

V nose má zakletou identitu,
jde na ryby, srdce jak zející rána.
Huláká nad řeku: „Cos ty tu
křičelas zběsile zrána,

volám zoufale do kraje,
a do zdí a do oken dam...“
V kulisách klaun tragéda hraje:
„Tobě se svěřím, tobě vše dám...,

a ze svahu budu na vše dozírat!“
Dávej si pozor, když padáš na hřbet!
„Vaničku jahod jí na dlani podám,

vezme si ananas, fík, démant i perlu,
pahorek pohladí jí z prstů mých lyra –
– bude-li chtít, celý se rozdám!“

První sonet z Platónské jeskyňky

Poslyšte, lidé se jak straky okrádají –
– kdekdo s leskem v očích s chutí varuje.
Zoufalec, co s noblesou té pravdě čelí
jsem já. A hvězdy mně za pravdu dají...

Ale pozor – kňučí ve mně mrtvý dědeček
z matčiny strany – konfekcionář:
„Tvé hvězdy tě tahají synku vzhůru,
abys nemusel na dlažbě klečet!“

Hm... říkám si. Možná pak budu padat
z výšek hvězd na prkna žižkovské hospody
a v koutě tiše a usedavě brečet.

V tom prachu, okraden a nejspíš nahý
se začnu smát – napřed trošku,
pak se rozchechtám – uprostřed Prahy.

Obrácený sonet

„Vaše krása mně pozdržela moč!“
Proč v chrámu, na lovu lišek
mě nutí ptát se: Proč?

Sedávám na lavce z kovu –
– já básník sonetů a otrok slova.
U baru slepice: „Pozor, já klovu!“

Čeká mě čtyřverší – klonuju smutek
z bezmoci poznání a půlnočních půtek.
U baru lasička: „Dáte si jointa?“
Z té pasti jsi chlapče přemoudře utekl!

K počátku sonetu jemně se řítím,
významy stejné, znova a znova.
Kočka a pes – dávná eklektická vize –
v pablescích vinárny – tajemství slova...

Ze stropu padal modrý les
napsal zblblý poetik na papír!
Stejně tupý kritik poezie hles:
„Ten básník vyjádřil to, co je tu dnes,

jeho tvorba vychází ze surreálna,
je plná skutečně krásných obrazů –
– no prosím, *kape modrý les...*,
to je průnik surreálna do reálna!“

Tak si ladí v dis moll blbečkové klopý,
na hlavu jim kape přemodřelý les,
smutek nevědomí jim na lebku krápe...

Do jeskyně vchází skutečný básník,
k výčepu křikne: „Pivo!“ a opře se.
Dobře ty nešťastné duše chápe...

Mladičké oči odcházejí domů

Opilé oči uprostřed sněhu
cvakají zubama – opouštějíce něhu.
Prý nad vším absolutní vládu mají –
– prý pojď blbečku, pojď, hají, hají...

Mají snad ty oči zradu na programu,
tancují si s tělem, uložené v rámu.
Prý nad vším absolutní vládu mají –
– prý pojď blbečku, pojď, hají, hají...

Mizí dávné oči má sněhem zaváté,
opilé šlapou nocí a nejistě těkají,
už si pletou páté přes deváté,

bojí se *budoucích* krutostí bachařů,
které je jistojistě jednou čekají,
až už opět nikomu nic nebude svaté...

Noc po četbě EAP

*Tak stalo se – ta co nemilovala
miluje, její srdce teď krutě saje
a popel padá jí do klína,
celou duší laje a mne proklíná...*

Řve: „Vino už ne a zhasni,
ukaž se a přestaň básnit.
Jsme ve tmě nazí a krásní
tak nalej ještě – ale zhasni!!!“

*Ó vy služky, jimž jsem otrokem,
víte – slunce nemá moc některé ohně hasit.
Kde budem, až se sejde rok s rokem?*

Vlasy jí padají do čela, vrtí bokem.
„Je tu pravá chvíle, chtěla bych tě sníst!“
A znovu: „Vino už ne – a tasit!“

Nos jak zaban divoké slepice,
oči těkají možností, sebevraždou,
myšlenky jak život jepice,
nonstop zrazená situací každou.

Když jí bylo dvacet, nechtěla tak skončit,
snila o kariéře ve výzkumném ústavu,
v podvečer jezevčíka v parku venčit,
z franštiny překládat evropskou ústavu.

Jenomže chlastá s šedivou máničkou
a u piva žvaní o Ladislavu Klímovi,
rukáv zbryndaný levnou griotkou.

Zděšeně zírá, jak prsa jí vadnou –
– strach před smrtící časovou smyčkou
zazdívá teplou Gorbatschow vodkou.

Nešťastník

Tvář jak malý jezevčík
rukou hladí kolínko,
v hlavě poslední zprávy Novy,
prstem bodá do prostoru: „Vínko!“

Pak vzdychne a hlavu schová do dlaně,
prstem z prostoru se drápe v rozkroku,
šediví mu vlasy a bojí se stáří,
kdysi předák armády pokroku.

„Ještě jedno víno!“ řve a hlava mu už padá,
v koutech hospody hledá erotický film.
Ale zpívá mu tam Jagger, věrozvěst rocku.

Jeho mozek zapomněl, že duše byla mladá,
dopil a kouká, jak z toho všeho zmizet –
– odchází pryč, milion dalších marných kroků...

Top krása sídlí ve středobodu,
na ostré roznožce absolutní nuly.
Na ni se pokouším vymyslet ódu,
jak její nožky jsou rozetnuté v půli.

Po levé ruce artistní brak,
po pravé pak klevety a šedivé žvanění.
Vědoucí o ní samé jí halí temný mrak,
ještě víc matoucí je jalové snění...

Má to snad řešení, krásu na koze –
– a když na to přijdu, změní se něco?
Ty pořád o *přesnosti*, já o voze...

Jednou i ty budeš šeredný vrak,
kódovaný v děsivě přesném modu,
popsána v neoddiskutovatelné póze...

Umění prohrát vyhranou partii

Kdysi dávno lehal na louce, dítě květin,
okukoval *nejlepší hlavy své generace*,
čichal k norskému dřevu, mánička bez práce –
– ach a teď probírá tuny zešedlých sjetin...

V temně modré kravatě na blankytné košili –
– v noci ho přepadá zákeřná *melané cholé*.
Jeho myšlenky jsou olysale holé,
je dole, i bezdomovec v parku ho rozčílí.

Ve flanelové hazuce snil, že bude
bratr Rimbauda,
teď duchem sešel, že neumí říct *sbohem*...
opřen o mahagon věří, že je těch sjetin bohem.

Blondýna mu přinese Jana Chodce
a vychlazenou sodu,
před ním sedí Lucifer s krokodýlím kufírkem –
– opasek na džínách je ocasem,
pěšinka na hlavě rohem...

Po schůdcích sešel shluk pěti lidí,
u zeleného stolu pod obrazem rozsvícená svíčka.
Ach, jak nepřesně parametry kvalit vidí,
ó, jak přesně jim oheň ozařuje líčka...

Vinná Madona v čele stolu křičí:
„Tak to není, vím že dvě a dvě je pět.“
Temný muž naproti hladí psa a syčí:
„Dvě a dvě jsou tři – to ví celý svět...“

Pes se mu vyškubl a přiběhl k baru,
ptám se ho: „Co si bude dobrá duše přát?“
Ocas mu spokojeně kolem řitě víří,

očima zamrká, „Chtěl bych litr vody!“ –
– a ať mu ho dám pod šachový stůl. Pak štěkně:
„Dvě a dvě jsou přece čtyři!“

Mozky bližních jsou nestejně,
jak kvalita dávných báboviček,
jak slohové úkoly páté bé,
jak délka božích svíček...

Mí bližní mají nestejně svalstvo,
jedni sotva chodí, jiní mají rekord v nohou –
– jak lidé mikroskopem vidí svět bakterií,
tak bozi nás vidět mohou...

Ale ty mozky, prokletí už od Adama,
když skrze hada mu jeho dáma
řekla jsi nahý a už už víš,

že je kámen malý a že je kámen velký –
– jak tobogánem vezou se s náma
teorie kvalit a s nimi vášeň hledět výš...

Z modrých očí blikala jemná záře,
rty se mu kroutily smutkem provozáře,
ale je básník, proto ten svit –
– bojuje se světem, se sebou je kvit...

Z Platónské jeskyňky

Pro koho z nás už začalo stáří,
kdo vypráví v pivnicích, že je v přechodu?
To ti, co vzlétli brzo a vdechli moc.
Ti už vidí obraz sebe v důchodu.

Nedosažitelná krása –
– to je můj osud.
Na cestě k ní – bohužel –
zakop jsem o sud.

Vodopád spadává na zem,
kapka se leskne ti na palci.
Co proti pádu? – beatnický zen
a lásku na plesnivém kavalci...

Ze sklepa duni
techno, techno:
Jen mrtví vědí
všechno, všechno.

Cinkl jsem u Marka, *crnky crnky*...

umakart hluše křikl otázku:

„Který to muž opustil šenky?“

„Já, Marťan milující Venušanky!“

Má milá, uprostřed tvé
Achillovy paty je
vbodnut osten
paniky empatie.

Bělovousý satyr vykukuje zpoza rohu
a žádá si duchovní krev.
V provizorním ráji
chytá dobro raracha za nohu.

U pultíku usínám –
– konglomerát duše & těla.
Duše ale kňučí,
rozžhavená doběla.

Jen co dořek říkanku,
pod stůl se složil.
Provozář, duši na kahánku –
– do kohos to duši vložil?

Ach, proč oslavují otcové narození syna,
když ten zázrak je dílem božím?
On dobyl svatou bránu za ně,
to byla *jeho* síla, ne otců – *jeho* vina!

Ne, nebudu s tebou – spacák v buši
bude moje lože a skřek drozda zrána
budíček. Má duše v koutku tuší,
že tudy ke kosmu je brána...

Co cítí duše
při vnoření do božího moře?
– má neutrální pocit
a neprožívá hoře...

Co cítil Bůh
při velkém třasku?
– nepochybně slast
a nekonečnou lásku.

Některé své povedené děti
si tvůrce bere raděj dřív,
než se mu nadobro zkaží...
Máchu i Lennona, Ortena i Morrisona...
Proč ta clona? Co tím zarazí?

Tenký vlásek padá z hlavy
podobný potůčku lávy.
Jemná vráska na bradě
mluví o budoucí zradě.

Opět ztrácím chladný rozum.
Ona ctí rarachův um...

* * *

Slyšeli to svědkové očití:
„Nechci už s tebou žít!“
křičela má láska.
Smutně mudrovala nad šitím.

Řekl jsem než: „Bílá je bílá
a černá černá, má milá...“

Do tmy září nové bílé zuby
a z očí duhové umělé čočky,
svítá a měsíc mizí za Vedralkou,
po střeše skáčou gellnerovské kočky.

Koupím si vestu a modrého motýla,
ty mě dáš na cestu polibek do týla...

Překvapen vývojem turnaje
procházím Kateřinskou ulicí –
– křičím: „Láska nejsou dostihy!“
Přesto noc co noc na dŕlky hraje.

Průtrž mračen rozbíjí to,
co bylo. Fuk je jí to...

Dvě zrzky

Rock'n'roll je dítě lásky!
Pozřel šperky, nadchl pásky.
Přišlo vše tak znenadání...
nutné bylo jen nadání!

Ležíme tu nataženi
jeden chlápek a dvě ženy!

Dvě prdelky prošly oknem –
– já čekám na další blesky z nebes.
Možná přijdeš a všechno si řeknem,
je květen, všude roste Máchův bez.

Řeknu ti: „Krasavice, tě pic!“
Co bylo před třeskem, slovo, či nic?

Ach, cesta do hrůzné brány slávy,
bolestně zakrytá devíti horami,
na nichž trčí špičaté trny
dubajských mrakodrapů.

Ty tančíš se svatými hejly, s mrtvými šíbry,
co zaměnili korunu z trní za saténovou čapku
a kříž s hřeby za polstrovaný trůn...

Kratička

Stárnoucí mánička s plackou Woodstocku
odcvrnkla jemně nehtem smítko
z broskvičky na hracím automatu.

Kdysi to bývalo květin dítko –
– blbě už vidím a trochu se matu.

Husův sbor v Brně

V Husově sboru je kulečník
a kavárna Oása. Na párku křen.
V internátu Cihlářská trčí z oken antény.
Naproti ztichlé letní kino –
– zde jsem počítal Ringovy prsteny,
poprvé tu viděl Perný den.

Milenci tahají horké kaštany z vlasů,
po České kráčí matka s dcerou.
Poslouchám zrádné vlnění hlasů,
pořád se ještě do mé duše derou.

Dobrák nedělní malíř

Jeho malba se podobá kýči
a rád se prochází po kraji.
Slézá srázy, úvozy a propasti,
je vězněm své sladké pasti.
Kandinského kresby rozrývá rýči.
Má názor, vilu i ženu, má ji!
Slepý kráčí krajem v máji...

Osud zloděje

Oj, kde jsou sóla Jimi Hendrixe,
tam spí v Brně má láska, vespod,
u teplovodního potrubí města.
Její tehdejší milenec Erik se
pokoušel tvořit, moc mu to nešlo
a proto rozhod: „Bud' má nevěsta!“
Vedl ji podzimní Husovkou
k Červenému kostelu do tělocvičny
na smutnou košíkovou a tam pak po hře
v sauně mu hladila jeho poctivé žezlo.
Erik vstal a řekl: „Vidíš, mám ho jak kládu!“
Má láska se chytla za nos a sdělila mu:
„Máš, pokus se mít nade mnou vládu!“
Do jeho byzantského vědomí v tu chvíli vlezlo
zjemnělé poznání ženského klamu.
Co ho čekalo po zbytek života?
Stát uprostřed vany, s depresí v klíční kosti,
s neobnovenou vzpomínkou na roli pivota.

Myslím na tebe, dávný příteli,
na tvůj dopis o sto stranách.
Písmem jsi vyháněl smutek
z newyorských zákoutí –
– teď mě s lampičkou rmoutí
tvůj příběh padající lebky.
Dodnes mně nedá spát...
Ten čas, kdy jsme začínali,
měl vůni zástěr babiček.
Byl hebký jak křesla secesních hotelů.
V brněnské hospodě U Čápa
řešili hierarchii hodnot,
tys řekl: „Už nám hoří a pálí se života knot.“

A pak v Akádě, kavárně bez pohlaví,
jsi se rozhod odjet z Čech.
Hlava mně tenkrát klesala,
já plný piva, nalit jak měch...

Opustils dívky uprostřed hřiště,
nechal je umírat na smutném poli.
Kolem ohně dotančils valčík.
Tohle dodnes u vína bolí...

O generační tvořivé zvěsti
referují poserové, co stávali za okny hospod –
– ustrašeně kulili těkavé oči ze tmy
a když vcházeli perlustranti,
mizeli za šedivým rohem,
blikavou dušičku na provázku...

Dávno je mrtev Jirka Kříž,
to pravé srdce brněnského podzemí,
bloudící v temném svetru
mezi černým nebem a bílým peklem.
Uprostřed sametového ateliéru
mu trčel z katafalku sádrový pyj,
jako směšný symbol chtivosti
a za ním definitivně konečná mříž.
Vidím ho šlapat pod noční lampou do kopce,
ruce vražené do kapes jak James Dean...

Černokněžný oponář v županu
sedí na stráži s láhví rudého vína.
Do dětské sítky chytá slova
jak strýc Benedikt strýčka Verna motýly.
Sumíruje je do básní, vkládá do alba –
– župan z hvězd a půlměsíců,
nad vínem civí doblba,
na krku řetěz z reality...

Civí vyprázdněn – ach pravda je kláda,
není stará ani mladá – vkládá slova do alba,
lidem do uší klová, uvězněn jak tučňák v Zoo...

Svědomy dějů za oponou
zavřené v bipolární kleci,
jeho župan jak klenba nebeská
nad ním zlověstně vlaje.

Pod okny bezdomovec zkoumá šlupku banánu
a vztekle dupe na skořápku vejce –
– tak zmlkněte lidé před tímto křížem
jak černokněžný oponář s rudým vínem...

Civí vyprázdňen – ach pravda je kláda,
není stará ani mladá – vkládá slova do alba,
lidem do uší klová, uvězněn jak tučňák v Zoo...

Litanie za J. M.

Ó, starý ještěrcí král
bloudí po špinavém vesmíru
ulic a výčepů – je dávno mrtev.
Až umře poslední z nás,
jsem zvědav, jak rupne ta větev,
na které se úporně houpáme.

Ó, revoluce našich duší žlukla
jak zrazená polévka...

Hrajem divné hry s mobilními počítači
a kroky ještěrcího krále nás nedojímají –
nám – co jsme zbyli – stačí,
že víme kudy kráčel plavý anděl.
Pláčem nad prázdným osudem,
ach, skořápka dávno pukla,
ani fernet nepomůže ozářit okoralý ideál!
Ještěrcí král ve výčepu opodál zve:
„Ještě dál pudéém!“
Ale nikdo ho neslyší – po fernetu hluší...

Revoluce našich duší žlukla
jak zrazená polévka...

Už nasloucháme nepřesným prorokům,
co žvaní z cesty vstříc mediálním bodům.
A ještěrčí král bloudí po špinavém vesmíru
ulic a výčepů – je dávno mrtev,
jako naše vzpoura...

Lampička na stole a fernet v lednici,
doháníš svůj dluh z mládí...

Zbývají ti mediální body,
k ránu zatknut sebou,
pod dekou strašné přiznání,
že jsi sebe prodal.

A kulturista se sklání
nad kufrem mercedesu
a tahá vak s golfovými holemi.
Ty u lampičky piješ fernet
a tajíš nenávisť k opravdovým tulákům.
Kuješ pikle proti příliš levným cílům,
zatímco ještěrčí král bloudí děsivě sám
špinavým vesmírem ulic a výčepů...

Pak vchází smutnou bránou olysalý bubeník
a chvástá se, koho znal a s kým byl,
do nosu mu prší, když hřímá o honorářích,
zatímco ještěřčí král bez možnosti obrany
bloudí špinavým vesmírem ulic a výčepů...

Portrét dávného bracha

Přeskakuje z jevu zubní vrtačky
na špičku Sókratova nosu,
o půlnoci škrťá z Bachova rukopisu
každou sedmou notu a huláká:
„Bacha, jsem spoluautor Bacha!“
Jeho myšlení je muzeem ateismu
v petrohradském kostele.

Občas mu v mozku naskočí železná opona,
berlínská zeď, plot kolem Palestiny.
Jednou o bylinách, jindy o Chagallovi,
tuhle erotika hrochů, pak zas Césarova smrt!
Řekneš v dobré víře „á...“, a ty odpověz bé!“
a on finsky: „Kuličková ložiska!“
Jeho mozek je poškozen,
leč není blázen – naopak,
je psychiatr a arteterapeut,
smutná chaluha artistního 20. století.

Skomíravý opilec v Rudolfinu mu přitaká,
věří mu i vřeštivá provozářka osvěty,
prsty jim proklouzává pravda života –
– kam zmizela víra v jiné světy?

A on urputně hladí vous,
míchá axiomy se smrtí –
– ne, vyplouvá z hrůzy bytí
a pronáší nesmyslné věty.

To je portrét dávného bracha –
– kdysi míval varhany v kuchyni.
Šeptal: „Celé své dílo odkážu
své neexistující tchyni!“

Ranní portrét

Ráno se budí do chladné polotmy,
záclonou zkoumá shůry smutný svět.
Přes rtíky jí vyklouzne pár tichých vět
a plují si pokojem – želvičky nevědomí...

Kdo jí dá na čelo štempl *nadějí*
dřív než ji za živa sežere deprese,
jak bludička od okna k posteli nese se,
říká: „Panáka vodky bych teďka nejraději...“

Ona je přímou boží rukou krásná,
prožít život i smrt ve tmě přeje si.
Vidím, že i svítání za okny vadí jí...

Stárnoucí poeta

V podzemní kavárně s výhledem na štrůdl
popíjí poetik dvě deci kabernetu –
– topil, hlídal, na poště tahal rudl,
teď před sebou laptop, nahlíží do internetu.

Opilec trčí bradu a zírá:

„Na Nobelovku vás ještě nenavrhli,
až napřesrok, to budete zmírat!“

Zvedl perleťový prst, k zemi klesla víčka:

„Ach, koberec do nebes, přesná časová míra...“ –
– na opuštěném stole dýmá zhaslá svíčka.

Se zmizelými hejny raků,
se starým surreálním snem,
sněným v zablácených pohorkách,
odešel nenávratně
nesložitý čas kopíráků...

Že básně mizí za obzorem dřív,
než jsou lapeny do sítí?

To blíží se smrt!
A mozek má málo vizí
a srdce méně cítí...

Už se v hlavě nerodí radosti pro věk příští,
už se o prostor bez dna, o zed' času tříští...

Co se vlastně děje?

Možná ji už přesně nevnímám, krásu –
– mizela bez slunce do nocí
jak hasnoucí rachejtle padající do tmy,
točila se zmateně na nejisté patě,
její piruety ztrácely přesnost i smysl –
– krása, trempířka na louce,
ve vlasech staleté květiny, z travin lože...

V jednu chvíli se propadne bezedně
do tvé černé díry, všežravý Bože!

Rozhovor dvou historických mániček

Dva malebné generační výhonky
špitají na samém kraji životního lesa,
při vernisáži plodů, na remízce stáří –
– špitají směšně nekonzistentní úvahy
v jazyce astrologů...

Do toho bodá (jako by ho neslyšeli)
absolutní přesností Jimi Hendrix
tématy jímanými z nebes –
– špitají směšně nekonzistentní úvahy
v jazyce astrologů...

Oni, jak laičtí rybáři, vysílají prázdné pohledy
do prostoru, mezi sebe a boží svět,
prsty drbou se v rozkroku –
– špitají směšně nekonzistentní úvahy
v jazyce astrologů...

Do hostince vešla mladá zrzka se psem
a dala si pivo.
Básník pod lampičkou vyplňoval dotazník.
Zrzka malým prstem objednala
pohár vody pro psa
a nad rudou svíčkou zašeptala
směrem k básníkovi:
„Proč vyplňuješ dotazník, pro boha živého?“
Básník vložil věčnou tužku mezi rty a usmál se:
„Má milá, když Rimbaud
mohl prodávat zbraně...“

Při četbě EAP

*Muž, co se trápí losem pozemským
není hoden úcty, to vězte mudrci.*

Monu Lisu nosil Leonardo v báglu
a Tizian prosil kastelána: „Schovej
v sakristii mé čtyři proroky...“

Andělé zaživa oblékli šaty,
kněží, jimž není pomoci, zkoušeli maty,
stejní jak galeristé, co vyháněli Cézanna –
– Bůh občas zkouší velmi silné chvaty!

V bílé, bermudské mlze,
bez schopnosti komunikovat,
zdá se být blaze –
– ne, já kamikaze z vrcholku do údolí
skučím, jak to bolí.
Na stříbrném podnose dvě tequily,
muž ržá, žena se kření,
oba dva na sklenky oči zubí.
Kdo z nich se plonkově ptá?
To be, or not to be? –
– já, kamikaze v údolí,
nosím studentům fernet,
kmitám tu laskavě s kořalkou,
oni serfujou internet.